

Bohoslužba 13. 11. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit: Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. (Žalm 130,3–4)

Pozdrav

Píseň: 640

Modlitba: Bože, původce všeho dobrého, Ty jediný jsi náš Pán. V důvěře v Tebe nacházíme vysvobození z našich strachů a starostí. Obdaruj nás poznáním, že se osvobodíme, když svá srdce otevřeme Tvé vůli, a že najdeme dokonalou radost, když věrně vytrváme ve Tvé službě. Ty svým věrným připravuješ budoucnost, která předčí všechno, po čem toužíme a co si dokážeme představit. Dávej nám vždy nově své slovo a svou moudrost, abychom poznali znamení času a uměli se podle nich zařídit, a tak získali to nejpodstatnější, život ve tvém království. Prosíme Tě o to skrze Ježíše Krista, Tvého Syna a našeho Pána a bratra, který v jednotě Ducha svatého s Tebou žije a působí na věky věků.

1. čtení: Malachiáš 3,19–20a

Píseň: 115

2. čtení: Lukáš 21,5–19

Kázání

Touha vědět, co nás čeká, jaká budoucnost je před námi, patří k lidské přirozenosti. Projevy takové touhy bývají různé – od sledování předpovědi počasí, abychom věděli, jak se zítra obléci či jaké počasí budeme mít na dovolené, až po pochybné způsoby jako je dotazování se karet a věštkyň. Patří sem také snaha dozvědět se, jaký bude jízdni řád událostí konce světa.

Příprava na budoucnost je samozřejmě do jisté míry potřebná – do práce chodíme proto, abychom měli zítra z čeho žít, dům si stavíme proto, abychom měli v budoucnu kde bydlet. Také spoření a investování nám pomáhá nachystat se na věci příští a nebýt závislími na druhých.

Když Ježíš mluví o budoucím konci jeruzalémského chrámu, o věci pro mnohé stěží představitelné, začne i v jeho posluchačích růst zvědavost. Chtějí vědět, co se bude dít. Ale žádné datum z něj nedostanou. Místo toho se dovědí o pohromách, které zasáhnou svět i je samé. Přesný termín konce světa si tedy nemůžeme zapsat do kalendáře. A ani ty události, o nichž Ježíš mluví, nejsou při datování konce žádnou velkou pomocí – vždyť války, mory a zemětřesení jsou běžnou součástí dějin až do našich dnů. Stejně jako pronásledování Ježíšových vyznavačů.

Asi tomu tak bylo vždy a dnes je to díky dostupnosti médií všeho druhu ještě výrazněji: lidé mají zálibu ve sledování katastrofických a jiných obskurních zpráv či filmů. ... Stačí se podívat na zpravodajství nebo na program kin. Jejich nabídka jistě odpovídá na poptávku. A pak si zase stěžujeme, že se ve zprávách mluví pořád o tom negativním... Krom toho se daří tuto nabídku negativy rozšiřovat ještě pomocí lživých řetězových e-mailů, nenávistných zpráv na sociálních sítích apod.

S evangeliem je tomu jinak. Jeho první čtenáři či spíše posluchači se setkávali s těmito slovy o bolestech světa i jich samotných v době, kdy se jednalo o aktuální záležitosti. Možná něco z toho

prožívali, nebo se k nim tyto zvěsti alespoň donesly. Přestože je řeč o věcech neradostných, ne-li přímo děsivých, lze však Ježíšova slova chápat jako útěšná a povzbudivá. Vždyť zaslubuje svoji pomoc uprostřed všeho trápení, které přijde. Nejde tedy o strašení, nýbrž o útěchu a posilu do těžkých časů, o slovo proti strachu.

Jak už jsem zmínil, byla zkáza jeruzalémského chrámu, místa Boží přítomnosti a centra židovského náboženství, pro mnoho lidí nepředstavitelná. Jednalo se o stavbu vsutku rozlehlou a mohutnou, v době Ježíšově stále ještě procházející rekonstrukcí. Přesto se ji římským legionářům během židovsko-římské války podařilo zničit. Stavba a zároveň instituce, která mohla působit jako absolutní jistota, padla a mnoho toho z ní nezůstalo. Nebyl to však konec židovství. Ze židů si můžeme vzít příklad: I když jim byly zničeny dva chrámy, i když je stihly opakovaně velké pohromy, dokázali to vždycky zvládnout a jsou mezi námi doposud. Vždy se dokázali z katastrofy otřepat a využít ji tvůrčím způsobem. Nenechali se zlomit nepříznivými okolnostmi.

Připomenutí těchto událostí nechť je nám varováním před spoléháním na jistoty, které v posledu žádnými jistotami nejsou. Nepokládejme tedy instituce za něco, bez čeho nejde žít. Přestože mohou být opravdu potřebné a užitečné. Jsou pouze dočasné, a nakonec se bez nich dá obejít.

Doba, v níž je nám dáno žít, je časem zásadních změn, otřesů a zmatků, ať už na politické či společenské rovině. Svět se mění, mění se způsoby, jak jsme byli zvyklí žít. Mění se to, nač jsme byli zvyklí a co nám připadalo normální a neměnné. Zkrátka ty jistoty. Je třeba hodně moudrosti, abychom dokázali rozpoznat, co je třeba změnit a čeho se přidržet. Může se zdát, že když se staré dobré pořádky rozvrátí, bude s námi konec. Ale co když ne? Co když musíme naopak projít porodními bolestmi nové doby? Platí to též pro církve a křesťanstvo jako celek. Nedejme si namluvit, že jinak než dosud, to nejde. Zkusme dát šanci novým věcem i nezvyklým názorům a neztracujme je bez toho, aniž bychom se nad nimi zamysleli a něco více se o nich dověděli. Je zapotřebí posuzovat takové novoty na základě evangelia, podle Ježíšova příkladu, přestože to není vždycky snadné.

Když přicházejí krize, mělo bychom být vlastně rádi, přestože bývají nepříjemné. Krize totiž mohou rozsoudit co je cenné a co nikoli. Ukázat nové, lepší cesty. Kéž nás i současná energetická krize a všechny krize další posunou kupředu. Kéž se nezasekneme na svých starých jistotách, na tom, co známe a nechceme se toho pustit. Skrze ztrátu totiž můžeme získat. Vždyť jsme slyšeli, že i něco tak strašného jako pronásledování a popotahování po soudech znamená pro Kristovy následovníky příležitost, šanci. Šanci k šíření evangelia, k vydávání svědectví o Bohu a naději v něm pramenící. Ani v obtížných a kritických situacích nemusíme být obětmi, ale těmi, kdo dokáží s Boží pomocí smysluplně využít příležitost.

Dnes, kdy alespoň v našich končinách pronásledování kvůli víře nezažíváme, by naše křesťanské svědectví mohlo spočívat např. ve vnášení důvěry a pokoje do našeho okolí. Tedy postojů, jichž je docela nedostatek, a přitom jsou pro fungování jakéhokoli společenství tak důležité. Naše poukazování na Krista, skutečného Zachránce tak může spočívat v odporu proti záměrům těch, kdo strach a obavy záměrně a lživě šíří. Těch, kdo se sami vydávají za spasitele a zachránce druhých, a přitom se snaží zachránit především sami sebe.

Píseň: 778

Přímluvy: Prosme Boha a volejme k němu slovy „Pane, smiluj se“:

Pane, žijeme v převratné době, mnohé se mění a my často nevíme, co s tím. Dávej nám moudrost, abychom alespoň neposuzovali nic ukvapeně a povrchně. Pane, smiluj se.

Pomoz nám nepropadat zbytečnému strachu a obavám, které nic nevyřeší, ale naopak přinášet do světa důvěru a tvůj pokoj. Pane, smiluj se.

I církve, včetně té naší, procházejí obdobím změn. Prosíme o tvé vedení v těchto přelomových časech pro všechny, kdo v nich slouží, pracují a rozhodují. Pane, smiluj se.

Přimlouváme se za ty, kdo i dnes zakoušejí na vlastní kůži slova o pronásledování pro tvé jméno. Dávej jim odvalu, pokoj a schopnost vydávat dobré svědectví. Pane, smiluj se.
Prosíme za probíhající mezinárodní konferenci o ochraně klimatu a její výsledky, ať nechráníme planetu pouze slovy, ale skutečnými činy. Pane, smiluj se.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 679

Ohlášky

- V pondělí 14. listopadu od 19 hod. se v našem kostele odehraje divadelní představení Oskar a růžová paní.
- V úterý 15. 11. se v 10 hod. konají evangelické bohoslužby v Diakonii.
- Od středy bude mít br. farář dovolenou. V případě potřeby se obračejte na Tomáše Molnára.
- V sobotu 26. 11. od 18 hod. vás zveme na církevní silvestr a o den později, v první adventní neděli na adventní koncert v našem kostele. Začátek je v 16 hod.
- V kanceláři si můžete zakoupit čtení Na každý den a Evangelické kalendáře na příští rok. Objednávat lze i nástěnné kalendáře a výrobky z diakonického střediska Rolnička.

Poslání: Jednejte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený. (Koloským 4,5)

Požehnání: Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.

Píseň: 314